

THUỞ ĐI BAY

Lời Tác giả: Thấy tin tức mấy cô Tiếp Viên Hàng Không của Việt Nam bây giờ đi bay mà mang hàng quốc cấm coi như đời tàn. Nhất là thời buổi văn minh hiện nay đồ đạc đều qua máy kiểm soát họ thấy tất cả mọi thứ rất rõ.

Ngoài ra tất cả các phi trường luôn luôn nhắc nhở hành khách không nên giữ đồ hay mang đồ giùm cho bất cứ người nào mình không quen biết.

Mấy cô Tiếp Viên này đủ thông minh để hiểu.

Cho nên tôi ngẫu hứng viết về Air Việt Nam trước năm 1975 để nhiều người hiểu thêm về công việc của các Tiếp Viên Hàng Không Air Việt Nam [Cộng Hòa] trước kia mà tôi đã từng làm và trong thời gian tôi làm chưa từng thấy Tiếp viên Hàng Không của Air Việt Nam mang đồ quốc cấm. Trân trọng. –**Minh Thảo Elizabeth Hoàng.**

Khi còn nhỏ, mỗi lần tôi theo gia đình ra phi trường đón người nhà. Tôi thích ngắm nhìn các nữ Tiếp Viên hàng không của Air Việt Nam mặc đồng phục với chiếc áo dài màu xanh da trời, đầu đội mũ thêu con rồng, tay đeo bao tay trắng trông đẹp và dễ thương làm sao.

Các cô khi thì đi riêng, khi thì đi từng nhóm với phi hành đoàn.

Tôi ước ao không biết bao giờ tôi cũng được đi bay như họ để được đặt chân tới những nước văn minh trên thế giới để được tận mắt ngắm nhìn những thành phố đồ sộ với những công trình kiến trúc độc đáo, những chiếc cầu vắt chéo chạy ngang dọc hay thăm viếng những di tích lịch sử tôi từng đọc trong sách vở.

Tuy máy bay Air Việt Nam không đi những nước Âu Châu, nhưng mỗi khi đi vacation tiếp viên phi hành đoàn hay đi ngoại quốc vì vé máy bay được giảm giá tới 90% cho các nhân viên phi hành đoàn theo luật lệ hàng không.

Một hôm chị bạn thân của tôi học Đại học Luật khoa trước tôi đang làm việc cho văn phòng hành chánh của Air Việt Nam cho tôi biết Air Việt Nam đang tuyển lựa Tiếp Viên Hàng Không. Chị thúc dục “Thảo ghi tên đi thi đi, người như bạn nên làm nghề này”.

Tôi liền ghi tên dự thi. Điều kiện ưu tiên là phải đẹp, cao từ 1 mét 55 trở lên, nói được hai thứ tiếng Anh và Pháp. Trình độ học thức Tú Tài trở lên.

Trước tiên tôi phải gặp một vị của Air Việt Nam phỏng vấn. Khi được vị này chấp nhận thì tôi mới chính thức qua 8 vị giám khảo khác gồm cả nam lẫn nữ phỏng vấn. Các vị này thay phiên mỗi người đặt một câu hỏi để dò xét sự hiểu biết của tôi.

Thấm thoát hôm nay đã đến ngày phỏng vấn. Tôi đứng trước tủ áo lưỡng lự không biết chọn chiếc áo nào mặc cho hợp với thời tiết và nước da của tôi.

Uớm thử từng cái áo trên người cuối cùng tôi chọn chiếc áo dài màu vàng anh, quàng chiếc khăn voan trắng ngà quanh cổ. Tôi trang điểm chút phấn hồng trên hai má, đánh son môi màu hồng nhạt, đánh mascara trên hai hàng lông mi. Ngắm nhìn mình trong gương tôi tạm ưng ý và ra khỏi nhà.

Khi vào phòng để gặp các vị giám khảo, tôi hồi hộp thấy họ nhìn tôi chăm chú. Tôi cố gắng bình tĩnh mỉm cười chào ban giám khảo và tập trung trả lời những câu hỏi của họ.

Cuối cùng tôi đã pass cuộc thi và được đưa đi may đồng phục, họ cho mũ giày bóp đều do hãng Air Việt Nam đài thọ.

Họ phát cho chúng tôi mỗi người một vali nhỏ sách tay để đựng đồ đạc khi đi bay.

Sau đó chúng tôi phải qua một khóa huấn luyện cứu thương do một y tá chuyên môn dạy và hướng dẫn. Môn học này phần lớn ai cũng pass.

Air Việt Nam cũng huấn luyện chúng tôi cách mở phao và những dụng cụ khẩn cấp khi máy bay lâm nạn.

Kể chúng tôi phải đi bay tập sự trong ba tháng cách bung đồ ăn, cách đọc thông báo trước khi máy bay cất cánh và trước khi máy bay đáp xuống phi trường dưới sự kiểm soát của mấy chị làm lâu năm trong ngành (Chef-de-cabin).

Sau ba tháng tôi đã pass lúc đó mới chính thức được đi bay và làm lâu năm tôi cũng trở thành Chef-de-cabin khi đi bay cùng với những tiếp viên mới vào nghề.

Chương trình sắp xếp đi bay chúng tôi phải bay xen kẽ đường bay quốc nội và quốc ngoại. Khi tôi làm lâu năm được đi bay đường quốc ngoại nhiều hơn.

Tuy nhiên chúng tôi phải pass khóa bơi và lặn do Hàng Không Dân Sự chăm điểm vì đường bay ngoại quốc như Hồng Kông sân bay ngay bờ biển, cũng như để biết ứng phó khi phi cơ khẩn cấp phải đáp xuống biển.

Khi đi thi bơi thật vui. Vì có vài anh biết bơi nhưng không lặn được, người cứ nổi lên bênh trên mặt nước dù rón làm nhiều lần, nước mắt nước mũi chảy ra thật thảm.

Vì vậy mấy ông chằm điếm nói “cứ nhìn sâu dưới đáy hồ thấy tơ lụa, vải vóc thì người sẽ chìm.” Vì khi đó đi đường bay Hồng Kông và Đài Loan mang vải vóc về bán rất có lời.

Tôi đứng trên bờ phì cười nhưng cũng lo không biết mình lặn được nửa hồ bơi theo sự đòi hỏi hay không. Tới phiên tôi, tôi suy nghĩ đánh liều lên đứng trên cầu cao nhảy xuống chắc chắn thân mình sẽ chìm. Tôi nín thở quơ tay lặn qua hẫng bờ hồ phía bên kia lúc nào không hay. Tôi đã pass và chính thức đi bay.

Thời đó Air Việt Nam chỉ có phi cơ Caravel đi ngoại quốc. Sau này bay tới Nhật Air Việt Nam mới có thêm máy bay Boeing mới. Những đường bay quốc ngoại gồm có Nhật, Thái Lan, Singapore, Hồng Kông, Taiwan, Cambodge và Lào. Phần lớn những đường bay ngoại quốc phi hành đoàn phải ngủ qua đêm. Chúng tôi đều có phòng riêng biệt ở Hotel để ở.

Đường bay trong nước là máy bay mướn của Đài Loan, phi công cũng người Đài Loan lái. Máy bay cũ nên hay bị trục trặc, phải sửa nên hay trễ giờ.

Bởi vậy dù ngày phòng hờ (stand by) của tôi nhưng luôn luôn bị gọi đi bay. Nhiều khi tôi muốn nghỉ cũng không được.

Vào thời kỳ tôi làm việc, máy bay Caravel do phi công người Việt Nam lái, Máy bay Boeing do người Mỹ lái và máy bay mướn của Đài Loan do phi công người Đài Loan lái.

Mấy ông Phi công Đài Loan đi bay đường quốc nội, ham ăn hết sức. Mỗi lần tới sân bay họ toàn gọi đồ ăn Tàu mắc tiền để ăn trưa. Tôi nhìn không ăn nổi vì mệt. Nên chỉ ghé quán ở phi trường ăn bún bò hay vài cái nem chua là xong bữa ăn hoặc có khi chẳng ăn gì ngoài uống nước trái cây. Cho nên hồi đó tôi rất eo và mảnh khảnh.

Tất cả những chi phí ăn uống đều được hãng Air Việt Nam đài thọ.

Chúng tôi phi hành đoàn có thể mua hàng hóa ngoại quốc với một mức lượng cho phép. Nếu quá tải sẽ phải đóng thuế hay bị phạt tùy theo loại hàng hóa.

Đường bay Lào, vàng nổi tiếng tốt và rẻ, nhưng chỉ có thể mua đồ trang sức chút đỉnh thôi. Có một tiếp viên hàng không phái nam mới đi bay đã dát vàng mỏng bó vào giày để che mắt quan thuế đã bị bắt và bị đuổi khỏi hãng. Quan thuế và kiểm nã họ rất tài tình, rất chuyên nghiệp khó có ai qua mặt họ được và họ có đủ dụng cụ để kiểm soát dù bạn cất giữ đồ bất cứ ở đâu.

Về an ninh kiểm soát ở phi trường rất khó khăn. Mọi người phải qua tới 3 cửa ải, trước tiên là quan thuế, thứ hai là kiểm nã và cửa ải cuối cùng ở ngoài sân bay là cảnh sát.

Cho nên khó có ai thoát nếu giấu giếm hay mua đồ quốc cấm.

Vào dịp Noel hay Tết mấy vị này nhờ chúng tôi mua đồ ở ngoại quốc giùm. Chúng tôi không bao giờ tính tiền, chỉ là những món quà nho nhỏ cho vui vẻ.

Thông thường đi những chuyến bay quốc ngoại tôi phải có một người khiêng đồ giúp tôi để mang hành lý ra xe. Những người này làm hãng trả lương để giúp phi hành đoàn. Tôi phải chọn một người vui vẻ, nhanh nhẹn giúp riêng tôi. Dù rơi vào những chuyến bay không đúng giờ cho người này làm nhưng họ vẫn tới phi trường có mặt để giúp tôi. Họ rất vui làm việc cho tôi nhưng tôi luôn luôn không quên cảm ơn họ bằng cách mua những món quà ngoại quốc hay đồ chơi cho con cái họ hoặc đồ dùng cho gia đình họ. Những món quà này thật sự chẳng đáng giá gì nhưng rất quý đối với họ vào thời buổi lúc đó.

Chúng tôi phi hành đoàn không bao giờ kéo vali lớn hay khiêng đồ đạc.

Khi ra khỏi máy bay chúng tôi chỉ đeo trên vai một cái bóp và kéo theo một chiếc vali nhỏ đựng đồ lặt vặt như kiếng, telephone vân vân như quý vị ra phi trường đều thấy tất cả các tiếp viên phi hành đoàn của các công ty ngoại quốc ở phi trường đều làm như vậy. Đồ đạc của phi hành đoàn sẽ do các người khuân vác của Air Việt Nam mượn để giúp chúng tôi mang vào phi trường cho quan thuế kiểm soát rồi mới được mang ra xe.

Một hôm tôi bay trên chuyến DC4 đi Đà Nẵng. Khi đáp xuống phi trường thì thắng không ăn nên đoàn cứu cấp phải quăng những giầy cấp dưới bánh xe phi cơ để giữ phi cơ lại đã làm cho một bánh xe phi cơ bị gãy. May mắn phi trường nhanh trí đã cho máy bay chạy trên những thảm cỏ và đất bên cạnh phi đạo. Bụng máy bay đã sứt sâu dưới đất nên máy bay mới dừng lại. Xe cứu hỏa, xe cứu thương bóp còi inh ỏi chạy tới giúp hành khách thoát ra khỏi máy bay gấp rút để tránh hỏa hoạn. Tôi và phi hành đoàn vẫn phải bình tĩnh để giúp đỡ hành khách ra khỏi máy bay và chúng tôi ra sau cùng. Cảnh tượng lúc đó không khác gì những cảnh phi cơ lâm nạn chiếu trên màn hình. Tất cả phi hành đoàn và phần lớn hành khách được an toàn, chỉ có mấy người bị thương nhẹ mà thôi.

Tôi cảm ơn Thượng Đế đã cho tôi thoát khỏi tai nạn này.

Tôi bước ra khỏi máy bay, mũ bóp đều mắt, tóc tai bù xù và sau đó đã được máy bay của Mỹ giúp đưa chúng tôi về Sài Gòn lại. Tuy nhiên cá nhân tôi chẳng thấy Air Việt Nam gửi chúng tôi đi nhà thương để kiểm tra sức khỏe. Thật thiếu sót.

Tôi thấy nghề làm tiếp viên hàng không cũng rất nguy hiểm. Tôi tự hỏi không biết có nên tiếp tục đi bay nữa hay không. Chưa kịp hoàn hồn thì hai ngày sau lại có giấy báo cần tôi đi bay gấp vì thiếu người. Tôi đi làm trở lại và tự an ủi và nghĩ rằng tất cả chúng ta đều có số mệnh. Nhất là thực tế mưu sinh cần giúp đỡ cho gia đình và bản thân tôi đã thắng thế. Tôi đi bay trở lại cho tới khi lập gia đình với chồng tôi.

Người yêu của tôi yêu cầu sau khi làm đám cưới anh muốn tôi nghỉ bay vì không muốn vợ đi xa vắng nhà vì những chuyến bay ngoại quốc phải ngủ qua đêm. Tôi hoàn toàn đồng ý với anh vì tôi thấy gia đình hạnh phúc là quan trọng hơn tất cả. Mặc dù đi bay tôi có đồng lương khá cao.

Theo tôi khi đã yêu, kiếm được người yêu lý tưởng hợp với mình thì phải biết giữ lấy hạnh phúc dù phải hy sinh về vật chất.

Blaise Pascal đã nói “*Hạnh phúc duy nhất trên đời là Yêu và được Yêu*”

Minh Thảo Elizabeth Hoàng

Nguồn: Internet eMail by Elizabeth Hoàng chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, March 27, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*